

РЕШЕНИЕ

№ 26836

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6004** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. Г. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Г. М. – САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 885/23.04.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

Жалбоподателят – П. Г. Б., оспорва заповедта като незаконосъобразна. В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Поддържа, че в АУАН като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, без словесно да е описано конкретно съставомерно поведение. Твърди, че не е ясно по какъв начин административният орган е приел, че ще бъдат постигнати целите на закона чрез прилагане на ПАМ, при положение че заповедта е издадена повече от месец след твърдяното нарушение. Оспорва да е напуснал ПТП, в което е участвал. Твърди, че се е явил в ОПП – СДВР с управлявания от него лек автомобил „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е предложил да бъде извършен оглед на автомобила с цел да се установи несъставомерност на вмененото му нарушение, но вместо да извърши проверка на спорните факти, актосъставителят е пристъпил към съставяне на АУАН, без да извърши исканите действия.

В депозираните по делото писмени бележки жалбоподателят поддържа доводите в жалбата си, като

допълнително твърди неяснота на вмененото нарушение и нарушение на чл. 6 АПК.

Прави искане заповедта да бъде отменена. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юриконсулт П., оспорва жалбата. В писмени бележки поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Сочи, че извършеното от водача нарушение се изразява в това, че на процесната дата и час при маневра на заден ход е реализирал ПТП, не е установил нанесените щети и е напуснал местопроизшествието, без да уведоми контролните органи.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юриконсултско възнаграждение като прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.04.2026 г. срещу жалбоподателя П. Г. Б. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия АД № 702856 за нарушения на чл. 40, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, във връзка с твърдяно нарушение, извършено на 16.03.2026 г. От съдържанието на административната преписка се установява, че съставеният акт е послужил като основание за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

На същата дата – 23.04.2026 г., младши автоконтрольор при ОПП – СДВР е издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 885. От съдържанието на заповедта се установява, че административният орган е приел, че П. Г. Б., като водач на лек автомобил „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], на паркинга зад бл. 26 на [улица], при извършване на маневра движение назад не се е убедил, че пътят зад управляваното МПС е свободен, реализирал е ПТП с паркиран лек автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Въз основа на така възприетите факти административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з), бб) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 23.04.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С т. 1.3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6

ЗДВП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ към районните управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Н. Б. Г., който съгласно Заповед № 513з-9638/13.09.20204 г. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 01 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Пътен контрол и организация на движението“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – издател, адресат, фактическо и правно основание, разпоредителна част и указания относно реда за обжалване. Не се установяват пороци във формата на акта, които сами по себе си да обосновават неговата отмяна.

Независимо от горното, съдът намира, че при издаване на процесната заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложене на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. з) ЗДВП законодателят е предвидил възможност за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС при наличие на изрично посочените в нормата материалноправни предпоставки. При съдебно оспорване на такава заповед, на основание чл. 170, ал. 1 АПК именно административният орган носи доказателствената тежест да установи по делото съществуването на фактическите основания, послужили за издаване на акта, както и спазването на законовите изисквания при постановяването му. В настоящото производство на ответника изрично е указана тази доказателствена тежест с определението за насрочване на делото.

В случая фактическото основание, възприето от административния орган, е че жалбоподателят при извършване на маневра движение назад не се е убедил, че пътят зад управляваното от него МПС е свободен, реализирал е ПТП с паркиран лек автомобил и след това е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Именно тези фактически констатации обуславят приложението на принудителната административна мярка.

По делото обаче не се установяват по безспорен начин релевантните факти, възприети от административния орган.

На първо място, от представената административна преписка се установява съществуването на спор относно самия механизъм на настъпване на твърдяното пътнотранспортно произшествие. Жалбоподателят последователно оспорва както да е реализирал ПТП по описания от органа начин, така и да е осъществил вмененото му противоправно поведение. Още в жалбата изрично се поддържа, че същият е поискал извършване на оглед на управлявания от него автомобил с цел изясняване на спорните факти и установяване дали са налице обективни следи, съответстващи на твърдяното съприкосновение между двете моторни превозни средства. Независимо от това, по делото не се установява административният орган да е извършил действия по допълнително изясняване на спорните факти чрез проверка, оглед или друг способ за събиране на обективни доказателства.

На следващо място, в преписката не се съдържат доказателства, които сами по себе си и в своята съвкупност да установяват по несъмнен начин настъпването на ПТП именно при механизма, описан в заповедта. От представените документи се установява наличието на АУАН, докладна записка, сведения и възражение, но самото наличие на такива документи не освобождава административния орган от задължението му да докаже материалноправните предпоставки за

прилагане на ПАМ. АУАН има доказателствена стойност относно удостоверените в него факти до доказване на противното, но не създава необорима презумпция за истинност, още по-малко в производство по съдебен контрол върху заповед за ПАМ, в което съдът следва самостоятелно да извърши цялостна преценка на доказателствата.

Отделно от това, в случая съдът отчита, че процесната ПАМ е приложена повече от един месец след твърдяното нарушение от 16.03.2026 г., като от преписката не се установява в този период да са били предприети достатъчни действия за пълно и обективно изясняване на спорната фактическа обстановка. При наличие на изрично оспорване от страна на жалбоподателя относно самото осъществяване на нарушението административният орган е следвало да положи необходимата процесуална активност за събиране и проверка на относимите доказателства, така че фактическите основания на акта да бъдат установени по несъмнен начин.

Съдът намира за съществено и обстоятелството, че в мотивите на заповедта административният орган е възприел като установен спорен факт – реализиране на ПТП и неизпълнение на задълженията на участник в такова произшествие – без по делото да са ангажирани достатъчно убедителни обективни доказателства, които да подкрепят този извод. При наличие на спор относно основен факт и при носена от органа доказателствена тежест, последиците от недоказването следва да останат в неговата правна сфера.

При това положение съдът приема, че ответникът не е изпълнил доказателствената си тежест по чл. 170, ал. 1 АПК да установи по несъмнен начин съществуването на фактическите основания, послужили за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Неустановяването по несъмнен начин на релевантните факти води и до неправилно приложение на материалния закон. За законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП е необходимо не само формално позоваване на законовата разпоредба, но и доказано наличие на фактическите предпоставки, визирани в нея. След като по делото не е доказано, че жалбоподателят е осъществил противоправното поведение, описано в заповедта, материалноправното основание за прилагане на мярката се явява недоказано.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Следователно са налице отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски в общ размер на 305,11 евро, от които внесена държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 евро платено в брой. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно. Делото е с обичайна фактическа и правна сложност за този вид производства, но заплатеното възнаграждение не надхвърля в прекомерна степен необходимите разноски за защита, поради което не следва да бъде редуцирано.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 885/23.04.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Г. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес:

[населено място],[жк], [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 305,11 евро (триста и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДВП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: